

tiet, der stillede et videregaaende Forslag, og han nævnedes disse Medlemmer og sagde: „Disse Medlemmer stillede Ændringsforslag, som vi støttede, og det var det Overbud, vi gjorde.“ Det er jo rigtigt, at det ærede Medlem støttede det Forslag, men han har jo alligevel glemt, at Socialdemokraterne havde deres eget Forslag, og det var først, efter at det var forkastet, at det ærede Medlem sluttede sig til disse Forslag, han her nævner. De havde jo et Forslag, hvorefter Præstegaardsjorderne indtoges, hvorefter der kun skulde svares 2 pCt. af Udlaanskapitalen, og hvorefter vedkommende kun skulde godtgøre at være raadig over et halvt Aars Afgift. Det vil det ærede Medlem sikkert erindre. Det var ikke et Forslag, det ærede Medlem stillede i Udvalget, men det fremkom fra hele det socialdemokratiske Parti, og Forslaget gjorde i det hele Indtryk af, at der havde været mange om at lave det. Jeg er overbevist om, at havde man overladt det ærede Medlem alene at lave det Forslag, vilde det være blevet mere praktisk og derfor ogsaa mere virkningsfuldt, end det blev. Det ærede Medlem udtalte ogsaa, at hans Medarbejde havde vundet Anerkendelse inden for vort Parti, og at denne var udtalt gennem dets Ordfører. Jeg skal erkende, at det er rigtigt, og jeg var glad ved at kunne udtale min Anerkendelse, og naar jeg gjorde det, var det udelukkende, fordi jeg havde en bestemt Følelse af, at det for det ærede Medlem gjaldt meget mere om at faa en Lov, der kunde være til Gavn for de fattige Landarbejdere, end at fremme partipolitiske eller agitatoriske Formaal. Det var jeg den Gang det ærede Medlem overordentlig taknemmelig for, og jeg er overbevist om, at han ogsaa i Fremtiden vil arbejde i den Retning.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) udtalte sig ogsaa om det Spørgsmaal, hvor meget Landarbejderne skulde yde, og bad os om ikke at komme ind paa en falsk demokratisk Maade at ordne denne Sag paa. Jeg maa maaske med Formandens Tilslutning opløse et Par Linier. Det ærede Medlem udtaler: „Jeg siger, at det er udemokratisk. Det er de dygtige Folk paa Landet, de sparsommelige Folk, dem, der derved vise Ævne til at skabe lykkelige Hjem, som man skal hjælpe paa denne Maade med Husmandslodder. Jeg vil haabe, at man vil lade det falske demokratiske Hensyn fare, som det vilde være at tildele Goderne i Flæng“. Det,

det ærede Medlem taler om, er, at man skal forlange et større Beløb end $\frac{1}{10}$, ellers vilde man, mener han, komme ind paa en falsk demokratisk Maade at ordne denne Sag paa. Nu tror jeg gerne, at det ærede Medlem er en dygtig Lærer, men at han just skulde kunne undervise os om, hvordan vi skulde handle, naar vi ville handle paa rigtig ægte, uforfalsket demokratisk Maade, det er jeg ikke sikker paa, at han er den allerbedste Læremester i. Jeg tror ikke netop, det er det ærede Medlems Hovedfag. Ved det Delegeretmøde, som nylig afholdtes i Aarhus, havde det ærede Medlem adskillige politiske Meningsfæller — ja, det tør jeg ikke sige, men i alt Fald var der mange Højremænd til Stede ved dette Møde. Der var denne Sag ogsaa til Forhandling, og jeg hørte hverken offentlige eller private Udtalelser fra en eneste Højremænd eller Antydning af, at man burde gaa til at forlange mere af dem, som skulde have disse Husmandsbrug. Det vilde da ogsaa, som jeg før nævnte, være i højeste Grad uheldigt, fordi det har vist sig at være svært for dem at skaffe den Tiendedel til Veje, som Loven fordrer.

Det var jo ikke blot dette, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds sagde, han mente, det var de sparsommelige, man skulde hjælpe, og mente, det vilde være muligt for den, der var sparsommelig, at samle det fornødne, saaledes at han kunde stille et langt større Beløb til Raadighed end det, der kræves ved denne Lov. Det er jo nu maaske ikke saa let, som man tror. Lad os tænke os, at en Karl tjener 250 Kr. om Aaret; han vil kunne sætte de 150 Kr. aarligt i Sparekassen, og i Løbet af en Del Aar vil han kunne have en meget stor Sum til Raadighed! Det er ganske mærkeligt, at man fra Steder, hvor man har langt, langt større Løn, synes, at disse Folk kunne lægge saa meget til Side, at de i Løbet af faa Aar blive i Besiddelse af en stor Kapital. Jeg tror nu ikke, det gaar saa let, som man saadan ser det helt fra oven af. Der stilles jo ogsaa Fordringer til en Tjenestekarl, og der kan ogsaa indløbe Uheld af forskellig Slags. Han skal ligge inde som Soldat, og han skal ind til Mønstring flere Gange. Han spilder sin Tid og ofrer sine Penge i den Tid, han ligger inde som Soldat, fordi Soldaternes Lønning ikke er tilstrækkelig til deres Underhold. Han skal maaske paa Højskole eller Landbrugsskole. Det kræver meget betydelige Ofre, og det